

Mưa Hiền Như Mưa

Trời mưa nho nhỏ, gió vờn tóc mưa
em tan trường trưa, trời mưa nho nhỏ...

Anh vừa nói, đó, mưa hiền như mưa
mưa thành câu thơ, em thành mưa nhé!

Trời mưa nhè nhẹ, tóc em gió đùa
cái thuở học trò sao mà đẹp vậy...

Em đi gió đẩy anh thấy mà thương
may gió mơn mơn áo dài em, gió...

Trời mưa nho nhỏ, em về đường xa
Con bướm chờ hoa nép mình dưới lá...

Anh vẫn người lạ, nép đâu mà nhìn?
Này cô nữ sinh mưa tình con gái...

Nếu anh đừng phải lính trên rừng sâu
thì anh làm cầu đưa em qua biển...

Anh làm én liệng che em trời mưa
anh làm bài thơ che em ngực ấm...

Mưa như là nắng mong manh mong manh
mưa còn trời xanh vì em tóc biếc...

Và...anh theo kịp đường mưa em về
theo mái tóc thề như con suối chảy...

Nhiều năm rồi đấy, trời mưa trưa nay
non nước ở đây nhớ về cố quận...

Biết mưa không nắng, biết đập xả tràn
nước cuộn Việt Nam, xô em đâu nhỉ?

Với anh, chung thủy: Mưa Hiên Như Mưa
Với em là thơ...bài thơ muốn khóc!

Nhớ từng sợi tóc. Nhớ từng giọt mưa
Hồi đó hồi xưa...em mười sáu tuổi...

*Em hiền đến nỗi
mưa hiền...như mưa!*

Trần Văn Lệ